

Twenne

Sorgliga Visor,

Om

Twenne Barnamörderster.

Den Första:

I sötaste sömnen arbetaren låg, ic.

Den Andra:

Hör! — den döfwa flockan sorgligt
ljuder ic.Begge tunna sjungas på egna sorgliga
Melodier.

Jönköping 1826,
J. P. Lundströms Tryckeri.

Den Fjerde:

Första skenen arbetaren låg, Då Grefwen för
hem från Masskrabben: Han höll med sin schädel,
då framför sig han såg En Tärna som smög sig
ur staden.

2. "Hvad wacker gestalt, och hwad skick i
dett gång, En oskuld — det blir mig ett byte;
Hon far, som en slägt: — en förmånbares twång
Den arma lär sig, med sitt knyte."

3. "Här syns ingen älskars råddande spann —
Wäntan! på min sabel hon klifwe, Och, om hon
så foga och stika sig kan, Hon sommaren ett hot
mig blifwe."

4. "En sjeffwa ombyter givt och tagt, Och
och skulskap behöfs äfwen hemt. Hvar dag
hwar dag jag på ndien far ut, Hwar skott jag
sakar min Emma."

5. "Den borta är borta! En borta är borta
Med fåfånga blidar skabala, Då nya besök på
framför mig sig se, Sändra ett plöda och skabala."

6. "För alla de tusende stona jag far,
Jag än wille lyka dig ensam. Hwi fönt du
id mig och nio med mig wist Wisting, utom
namnet, gemensamt."

7. "Så talte den rike fördrarn för sig,
Och sakta den okända skilde. Hon wist af skiljden
en odanad stig. Den skiljden hängande oblidde."

8. Han ropar; hon hör ej. Han vinkar,
hon går. Han band vid en stubbe sin säte, Och
trängande sig genom tistel och snår. Han kom till
ett hjul och en påle.

9. Der står hon så hämsk med det knyte
hon bär, O himmel! af blodiga linnen.
Han stelnar af fasa — ej vis om hon är En
hamn, eller från sina sinnen.

10. Hon ser på sin hårda orolig och stum,
Och lägger den hastigt i sanden; Hon söker, i skydd
af en buske, ett rum; Och gräswer en grop der
med handen.

11. Dit bär hon sitt svepe och lyfter det
se'n, Och hjerligt på armarne väger: "Ligg stilla,
mitt Barn! jag är snart här igen, Här skall och
din mor så sitt låger."

12. "Sof här utan wagga, du Barn utan
namn, Gitt vråkt från all meniskelig hydda: Du
gråt blott en gång, — du gråt i min famn —
Då slog dig den hand dig bordskydda."

13. "Ligg stilla i jorden, och wandrarn ej
ström, Jag vappar nog sjelf hur du dödde. Hört
Dommarn i skyn, då först uppstå — och släp
Den fram, som till offer dig födde."

14. "Sof lugnt i din graf! Jag försonar
mitt brott. Hos menniskor under en bila; Och fast
du ej Dop — ej kyrkogård fått Skall himlen
vålsigna din hvila."

15. "Sof här, du oskyldiga! Rumra i fred!
Din moder i stället skall waka. — Hon brännes
till aska — hon gräswes ej ned, Och måste sin
hvila försaka."

16. "Hvar qväd skall jag uppstå och wandra

omkring. All följa din far i hans njden, — Strö
droppar af blod i hans danseskors ring Och blanda
min gråt med hans njden."

17. "Doe! nej! jag förläter! — Åt kunde
du så, O himmel! förlåta min willa, Och unna
min wålnad att dölja sig så Blott här, hos min slum-
rande Lilla!"

18. Nu Grefwen, som stått, till en bild
utaf ler, Skrek: "Emma!" på Endå framför henne:
Hon sjönk i hans armar — hon rörides ej mer!
Här står han emellan de tvenne.

19. Här stod han — och hdu i den Ande
idsa änn, Och ser på den spåda i jorden; Bli
skett af sitt folk, och funnen igen. För lifstiden
wansinnig worden.

Den Andra:

Hör! — den döfwa floktan sorgligt ljuber! Wi
sarn re'n fullbordat har sitt lopp, Nå i Guds
namn! — Wänner jag er ljuber Till en afsäts-
plats: — så brytom opp. Sista afsätskyken: ger
jag werlden; Mina tårar, werld, än offras dig. Åt!
ditt gift war sött. — Med sista gården. Slut
war räkning nu: det tröstar mig.

2. Så, farväl, o Sol! med allt ditt njde,
Vidstligt bytt i mullens natt! Farväl, Rosenstid
med lek och lust och ljus, Som så lätt berusar flie-
kans själ! O farväl; du gyllene förhoppning, Elde-
na pant, som bildningsgäfwan ger! Åt hon dog,
den blomman i sin knoppning, För att ewigt al-
drig blomstra mer.

3. Blomsterkransen flabbrade i wälsen
Kring den hwhita drägt, min ofskuld bar, Ejusa här-
ret, spelande kring halsen, Glest med friska rosor
kransadt war. Samma hwhita drägt hon bar, den
gängen, Där hon än. Hwad taflan ombryt är!
Rosorna ha flytt. Den arma fången Dödens
swarta band i stället bär.

4. Gråten kring mig, J, som undgått fallet,
J, hwars ofskulds-liljor blomstra än, J, hwars
dmma bröst, wid kånstlo-swallet, Ägt i Dygdens
bjeltestkraft en wån. We mig! menskligt detta
hjerta lände, Och min kånsta står mig nu med
blngd. We, wid lågan, som bedragarn lände,
Somnade Lomilas dygd.

5. Kånstle knyter detta huggorms-hjerta,
Gibmiskt af mig, ett annat dmt förbund, Och,
så jag till grafwen går med smärta, Slämtar
han och ler wid bordets rund. Tar sin slicka smek-
konde wid loften, Slutar kyssen, som af henne
rädd, Medan blodet spritter högt från stoffen,
Der min blotta nacke sträcks.

6. Josef, Josef, långst i fjerran länder
Följe dig Lomilas sista färd! Hennes spetsgård,
hennes bundna händer Swäfwes för din blick som
håmnarns swärd: När i bgenblick, som fordom
wåra, Kärlek hwissas dig, med bruten röst, När
min döds-psalms genljub bära Ett helwetiskt sår uti
ditt bröst.

7. Ut! dig rörde ej Lomilas smärta, Ej
en Slickas skymf, du hårde man? Ej det spåda
söfret wid mitt hjerta, Jäse det, som tigern rdra kan?
Stolt din rosa du åt hafwet wänder: Ensam,
allt afstyo, står jag här, Då för flickor nppå

andra stränder, Du som bäst din falska omhet
swär!

8. O du lilla, menlska och fromma, Som
så lugn i moders-samnen låg; Eft en nyf mot
dagen öppnad blomma, Du så älskanswärdt på
henne såg. Hemskt förtjusande, ur alla dragen
Lyfte kärleks-ämnen utan tal, Och din mor stod,
frosad och betagen, Utaf omhet och förtwiflans qual.

9. "Mamma, såg, hwar kan min fader
wara?" Tyckte jag dig fråga wid mitt bröst
"Och hwar är din make, qwinna swara!" Rdt
det i min själ med bundrets röst. Förfångt, Fader-
löse! han skall sluta Andra barn som fader i sin
samn, Men dig lemna blott, att lärar gjuta,
Utan wärd och utan ärligt namn.

10. Och din mor, med afgrund i sitt hjer-
ta Sitter ensam i den wida werld, Wid sin fall
af ousäglig smärta, Af din äsyns galla grusligt
när. Hwarje ljud från dina läppar manar
Till ett minne af mitt fordna wät; Hwarje blick
ditt dga sänder, danar Tusen dödsars ängest i min själ.

11. Ser jag dig, ett helwete jag kanner,
Saknas du, ett helwete jag har: Hwar din kys
mig som en låga bränner, Då än sars mig ljuf
som nektar war! Hemskt hans eder i mitt hjerta
skalla. Döden bor i hwart, af deras ord; Älla
dig, du spåda — — dig de falla: Knifwen räcka
de, och ropa: mord!

12. Josef! det är gjordt. I fjerran länder
Skall den bleka hamnen följa dig, Rdra dig med
sina kalla händer, Wibt i sällhets-drömmen skalla
lig, Dig wid stjernans mätta stråle skalla
sin dödsblick, grym och gräselig, I sin blodskrud

mdta, och tillbaka Ur din sårhets himmel giff
la dig.

13. Offret låg der slagadt — Jag förddmda
Stod bredvid, och, med förvirrad själ, Säg des
dga släkt, des ädror tmda Och mitt lif sld
bort med des. Nå väl; Rysligt vinkar Bbbeln
mig med stålet, Rysligare flappar hjertat här,
Wäl mig! snart uppå det resta Välet Får jag
slåda qwalet, som mig tår.

14. Josef! Gud i himlen skonsamt ddmmer;
Ufwen Synderkan förlåter dig Swad hon led,
hon gerna, gerna glömmmer, Friska flamma genom
hålet. Sig! Ensligt! Ensligt! se hur breswen glöda,
Hur hans eder lågan snart förlår, Och hans
lyssar, gnistrande och röda, Hur de flyga ibland
rdlen der.

15. Tron ej, Glädor, edra rosenfänder!
Tron ej Manners eder någon dag! Skönhet! dig,
min döds och sårhets hinder, Här wld stupstaden
förbannar jag! — Swad! från Bbbelns dga lö-
rar flyta? Bindeln skakas i hans matta hand?
Darra ej, kan du en ros ej bryta? Nu, i Guds
namn, skynnda Måsterman!

